Ved Arnen

Den sønderhuggede Bibel.

Den lille By N. gæstedes for nogle Aar siden af en Bibelkolportør. Han fik at høre om en Familie der i Staden, som ikke ejede nogen Bibel — ikke fordi Fattigdom ikke tillod det; men Manden i Huset var en saadan Hader af Kristendommen, at han ikke kunde taale Synet af Guds Ord.

Kolportøren ventede ikke længe med at besøge denne Familie. Han fandt Hustruen ude i Gaardsrummet i Færd med at hænge Klæder op. Under Samtalen, som paafulgte, tilbød han hende en smukt indbunden Bibel.

Med et taknemmeligt Smil i Ansigtet rakte Konen Haanden ud for at tage Gaven, men drog den pludselig tilbage. Hun kom til at tænke paa, hvor det vilde mishage hendes Mand, om hun tog imod den.

Kolportøren begyndte imidlertid at tale om Mennestets store Trang til guddommelig Lettelse i alle Ting og Bibelens Fortræffelighed netop i saa Henseende. Og han talte saa godt, at Konen tilsidst bestemte sig til at tage imod Bogen. Netop i det Øjeblik traadte hendes Mand ind i Gaarden med en Økse over Skulderen.

Med et lynende Blik mønstrede han sin Hustru, der stod med Bibelen i Haanden. Derpaa tiltalte han Kolportøren med barsk Stemme: „Hvad er Deres Ærinde, min Herre?"

Den kristelige og ærlige Mands ligefremme Svar formildede dog den ophidsede Husbond saa meget, at han holdt sig indenfor HøflighedensGrænser. Han traadte op til sin Hustru, og med Ordene: „Vi har i Fortiden haft alting tilfælles, saa skal det ogsaa være med denne Bog," tog Bibelen ud af hendes Haand, lagde den paa Huggeblokken og hugede den i to Dele med sin Økse. Den ene Del gav han tilbage til sin Hustru, den anden stak han i Lommen, og saa gik han.

Nogle Dage efter denne Episode var han i Skoven og fældte Træer. I Middagstimen, som han sad og spiste, kom han til at tænke paa den sønderlemmede Bibel. Han tog den ud af Lommen, og Øjet faldt paa den sidste Side. Han begyndte at læse, og var snart fordybet i Beretningen om den forlorne Søn. Men nu faldt det sig saa, at Historien ikke endte der, men fortsattes i den anden Del, som hans Hustru havde faaet. Han maatte afbryde Læsningen, hvor den forlorne Søn siger: „Jeg vil staa op og gaa til min Fader."

Om Aftenen sagde han med paatagen Ligegyldighed til sin Kone: „Lad mig faa din Del af den Bibel, som Kolportøren gav os forledenDag. Jeg har læst i min om en Yngling, som løb bort fra Hjemmet, men mødte Modgang og bestemte sig til at vende tilbage igen. Netop ved dette Punkt af Fortællingen ender min Del, og jeg ønsker at vide, om han nogen Sinde kom hjem, og hvorledes de gamle tog imod ham."

Hans Hustru kunde ved disse Ord neppe skjule sin Overraskelse og Glæde, men det lykkedes hende dog, og uden at sige et Ord gav hun ham sin Del af Bogen.

Manden læste Beretningen til Ende og begyndte forfra igen. Og han fortsatte med at læse til langt ud paa Natten. Men ikke et Ord ytrede han til sin Hustru.

Den efterfølgende Dag lagde hun Mærke til, hvorledes han benyttede ethvert ledigt Øjeblik til at læse i den nu sammenføjede Bibel. Om Aftenen sagde han pludselig:

„Den Bibel er den bedste Bog, jeg nogen Sinde har læst."

Han læste nu daglig i den, og af de faa Ord, han ytrede, var det tydeligt at forstaa, at han blev mere og mere interesseret. En Dag sagde han:

„Min Hustru, jeg har bestemt mig til at forsøge at leve efter denne Bog. Den ser ud til at være den bedste Leveregel, et Menneske kan ønske sig."

Og han gjorde, som han sagde. Fordomsuldhed og Modvillie mod Religionen, der udarter sig af en delvis Overbevisning om Nødvendighed af den, efterfølges gerne af en Forandring til det bedre. Det var netop denne Mands Erfaring.

„Folkebladet."

Det hellige Reb.

M. Jepsen.

„I Kirkens Korsgang for det høje Alter, der mødes ung og gammel, Fløjl og Pjalter."

Jeg har læste et Sted, jeg husker ikke længer hvor,—jeg har maaske læst det mange Steder, — at indenfor Kirken ophørte al Forskel. Der var alle Mennesker lige. Rige og fattige, Børsmatadorer og Tiggere, Professorer og enfoldige, gamle Koner — alle var de ligestillede, naar de slap indenfor Kirkedøren. Vor Herre gjorde lige meget ud af dem alle. Den ene havde ikke Lov til at se ned paa den anden, og den ene kunde ikke gøre Fordring paa at blive udmærket frem for den anden.

Som sagt, jeg har læst noget lignende et eller andet Sted. Og jeg tror, at jeg har hørt en Præst udvikle denne Tanke i en Prædiken.

Men jeg tør ikke paastaa det aldeles afgjort. Min Hukommelse slaar ofte Klik. Det hænder mig jævnligt, at jeg tror at have hørt eller læst noget, som ikke har været andre Steder end i mine egne Tanker, ligesom det ogsaa kan ske, at jeg somme Tider udgiver det for mit eget, som jeg for Aar og Dag tilbage har læst eller hørt.

Ligeledes forekommer det mig, at jeg en Gang har hørt eller læst, at Kristendommen særlig var en Religion for de fattige og de sørgende, for de ringe og de enfoldige; at de rige og de mægtige kun rent undtagelsesvis vilde føle Trang til denne Religion; men jeg tager muligvis fejl.

Jeg har maaske en Gang haft dette Indfald; jeg har en Tid været overbevist om dets Sandhed; og nu tror jeg, at andre ogsaa har været overbevist om det samme.

Jo mere jeg tænker over Sagen, desto mere sikker bliver jeg paa, at den forholder sig saaledes. Thi ellers bliver det, jeg var Vidne til, mig aldeles ubegribeligt.

Jeg overværede en Kirkeindvielse i en af vore Provinsbyer, — jeg kan jo for Resten lige saa gerne sige, hvad for en Kirke og i hvilken By, — det var Klosterkirken i Horsens.

Jeg havde et Par Dage i Forvejen faaet tilsendt et overmaade fornemt udseende Adgangskort, hvorpaa der stod med elegante Typer:

Klosterkirkens Indvielse
den 21. Januar Kl. 10 1894.
Reserveret Plads
for——————————

Ja, Navnet findes over Artiklen. Jeg læste i mine Blade lange Anvisninger fra en af Byens Præster om, hvorledes Højtideligheden vilde gaa for sig. Der udkommer fire Blade i Horsens, og de var alle meget optagne af den forestaaende Indvielse.

Lidt før Kl. 10 vilde der udgaa en Procession fra den Kirke, der hidtil havde været eneste. Denne Procession skulde bringe Kirkens hellige Kar fra den gamle Kirke over i den ny. Men — skrev den omtalte Præst i samtlige Blade: „til at deltage i Processionen er kun saadanne opfordrede, som har modtaget en udtrykkeligIndbydelse (Fremhævelsen skyldes Præsten) dertil fra Kirkeinspektionen."

Han oplyste endvidere, at de, der havde modtaget Adgangskort, havde Adkomst til en reserveret Plads i Kirkens Midterstik. Andre, som vilde overvære Højtideligheden, skulde søge ind i Sidestibene.

Lidt før ti begav jeg mig med mit Adgangskort i Haanden paa Vej til Klosterkirken. Alle Vegne, hvor Processionen skulde komme, stod Folk opstillede i Rader, ligesom naar man i København venter paa de Kongelige.

Da jeg vilde gaa ind i Kirken, blev jeg standset af tre—fire Politibetjente. Jeg viste dem mit Adgangskort, og en smuk, ung Mand i Kjole og hvidt Slips førte mig op ad Kirkegulvet og anviste mig bukkende min Plads.

Jeg satte mig saa langt ind i en Krog, jeg kunde, og sad og saa' omkring i Kirken, indtil Processionen kom.

I begge Sidestibene var der en myldrende Trængsel af Mennesker. Der var allerede overfyldt, og der blev stadig ved at komme flere. De trængte sig paa, masede og skubbede og smaastændtes imellem Stunder.

Midterstibet laa roligt og højtidsfuldt. Her kom ogsaa stadigt Mennesker; men de gik sindig og højtidelig; alle med deres hvide Adgangskort i Haanden. Og jeg bemærkede, at der var en hel Stab af kjoleklædte, hvidslipsede unge Mænd, som bukkende anviste de reserverede Pladser.

Men det var ikke alene i den Maade, de kom paa, at de i Midterstibet offondrede sig fra dem i Sidestibet. Herrerne var allesammen i Frakke og holdt høje Hatte i Haanden, og Damerne var i Silkekjoler. Ude i Sidestibene saa's en broget Blanding af slidte Overfrakker, falmet Tøj og gammeldags Sjaler.

Desuden kendte jeg de allerfleste af dem, der sad foran og ved Siden af mig. Det var alle Byens fine Familier, alle dem, der havde Penge og Indflydelse; alle Embedsmændene; jeg kendte dem alle. Jeg vendte mig om . . . Jo, ogsaa bagved — Hoved ved Hoved — sad de, alle de, hvis Navne vejede noget. Jeg blev ganske forvirret. Tog jeg ikke fejl? Jeg havde ingen Sinde før set disse Mennesker i Kirke. Maaske enkelte. Men dem alle — Side om Side — Bænk efter Bænk — —. Drømte jeg ikke? Var det ikke Teatret, jeg sad i? Eller var det ikke en Koncert, vi var kommen sammen for at høre?

Men naar jeg saa vendte mig mod Sidestibenes Ansigter, kunde jeg se, at jeg var i Kirke. Nigtignok vidste jeg ikke Navn til et eneste af dem, men jeg havde set dem tidligere i den gamle Kirke. Jeg havde siddet paa Bænk sammen med dem, og vi var gaaet ud og ind ad Kirkedøren sammen.

Jeg fortæller alt dette saa omstændeligt, fordi det hører saa inderlig sammen med „det hellige Reb".

Da jeg havde siddet lidt, drejede alle Hoveder sig ned mod Indgangsdøren, Kirkebetjentene stillede sig i Positur, og Processionen kom. Først Biskoppen og Kirkeministeren . . . saa Borgmesteren og en Præst . . . en lang Række Præster, alle i Ornat . . . Byraadsmedlemmer . . . nogle Embedsmænd i Uniform . . . En statelig, imponerende Skare, som langsomt og med Myndighed bevægede sig op ad Kirkegulvet.

Alle i Midterstibet rejste sig op for rigtig at se dem. I Sidestibene trængte Folk paa. Enkelte svang sig op paa Stolene. Nogle Kvinder stændtes.

Og imens sang et Kor:

Gør Døren høj, gør Porten vid,
den Ærens Konge kommer hid.

Da Gudstjenesten var begyndt, saa' jeg, at der var tomme Pladser i næsten alle Midterstibets Stole. Den, jeg sad i, kunde magelig rumme en tre—fire til.

Udenfor stod der et gammelt, hvidhaaret Ægtepar. Jeg kunde se paa dem, at de var trætte af at staa, og jeg tog fat i Stoledøren for at lukke den op og byde Plads.

Men saa hvisker den gamle Kone: „Det kan ikke nytte, Herre, De kan ikke faa den op."

„Nej", gentager Manden. „De kan ikke faa den op."

Jeg ruster og river i Døren; men der er et eller andet usynligt Baand, som holder igen.Døren vil ikke gaa op.

„Der er trukket et Reb for, Herre!" hvisker den gamle Kone.

„Ja, der er trukket et Reb for", gentager Manden.

Jeg rejste mig op, bøjede mig frem, — ja, der var trukket et nyt, solidt Reb op langs alle Stolestaderne, saa Dørene ikke kunde lukkes op.

Jeg søgte i alle mine Lommer efter en Kniv, men kunde ingen finde. Jeg spurgte hviskende den gamle Mand, om han ikke havde en Kniv. Han saa' forskrækket op paa mig: „Nej, hvad skulde den hjælpe?" Og den gamle Kone rykkede i Manden, saa' misbilligende paa mig og sagde: „Nej Fa'r! Det maa du ikke! Det maa du ikke! . . ."

Jeg satte mig ned, og mens Indvielseshøjtideligheden gik videre, kunde jeg ikke faa dette Reb af mine Tanker.

Jeg ved ikke, hvordan det faldt mig ind, men jeg sad og ledte i min Hukommelse efter et Ord, jeg havde hørt for mange Aar siden; og endelig fandt jeg det: „Og foruden alt dette er imellem os og eder et stort Svælg befæstet — —" Snak! Her er jo intet Svælg; her er kun et usseligt Reb. Og bare man havde en Kniv, skulde jeg snart faa den Hindring fjernet. Bag efter vilde jeg saa melde mig til Politiet, saa skulde det interessere mig, ja, det skulde være mig en Hjertesag at se, hvor stor Mulkten vilde blive.

. . . „Og de kan ej heller fare over til os . . ." Det var et Brudstykke af det gamle Ord, som atter dukkede op. Men det var jo rent galt. Det passede slet ikke her. Det hørte jo hjemme i Evangeliet om den rige Mand. Det var mellem Himmel og Helvede, at der var et saadant Svælg. Men her i Guds Hus, her var alle lige. Her gjaldt det Hjertets Ydmyghed og Sjælens Trøst efter Naadens Bevld. — Penge, Titler, høje Hatte og raslende Silkekjoler — hvad havde det at betyde her?

. . . Det maatte være en Fejltagelse med det Reb. Det var en eller anden indskrænket Kirkebetjent, som havde anbragt det. Saa snart Præsterne faa' det, vilde det blive taget bort. Eller blot de, der sad i Midterstibet, saa' det, vilde de rødme og rejse sig hurtig og faa det fjernet.

. . . Pludselig kom jeg i Tanker om, at jeg havde set fejl. Jeg maatte have set fejl. Det var jo ikke i Kirker, man spærrede af med Reb. I Kirkerne var der ikke første Parket og andet Parket og Galleri for de forskellige Klasser. I Kirkerne der sad man hulter til bulter, fine og fornemme ved Siden af fattige; der rakte Fruen sin Vasterkone Salmebogen, om hun vilde se med og synge med.

Nej, i Teatret og i Cirkus — der var fine Pladser og simple Pladser, men i Kirken ikke . . .

Jeg rejste mig atter, bøjede mig ud over Stolen og saa' . . . Jo, Rebet var der. Langs op med alle Dørene var det spændt, et nyt, solidt Reb.

Mens jeg stod og ludede ud over Døren, var der en, som berørte min Skulder. Jeg saa' op. Det var den gamle Mand fra før. „Lad nu de Tanker fare", hviskede han. „Naar Rebet er der, har vi ikke Lov til at røre det." Bag ham stod hans Kone og saa' alvorlig og advarende paa mig.

Jeg satte mig atter ned.

— Saa hører jeg Biskoppen indvie Kirken. Han forkynder med høj og lydelig Stemme, at han indvier den til et Guds Hus. Han affondrer Kirken fra alt vanhelligt. Al Verdslighed være fjern fra den . . .

Da han udtalte disse Ord, for der en Gysen igennem mig: Rebet! Fjern Rebet! Stands ham, han ved ikke, hvad han gør! For Guds Skyld! Indvi ikke Rebet!

Men Gudstjenesten gik sin støtte Gang, og da den sidste Salme var sunget, og vi forlod Kirken, saa alle Mennesker glade og oplivede ud. Og der var ingen, som talte om Rebet, Kirkens hellige, indviede Reb.

Jeg har tænkt over Sagen baade i Gaar og i Dag; og jeg er træt og fortumlet af disse Tanker.

Jeg forstaar ikke, at det var nødvendigt at anbringe dette afskyelige Reb. Kunde man ikke have skikket de indbudte Plads paa en mindre forargelig Maade?

Jeg forstaar endnu mindre, at Rebet ikke blev fjernet, efter at Gudstjenesten var begyndt. Hvad Skade kunde Silkekjolerne have taget af at komme i umiddelbar Berøring med de gamle Sjaler?

Og jeg forstaar allermindst, at de særlig indbudte blev dem, der staar først i Skatteligningen. Hvad har Skatteligningen med Kristendom at gøre?

Men det ved jeg, at hver Gang jeg for Eftertiden kommer i Klosterkirken, vil jeg altid kunne føle dette Reb slynge sig om alle Midtstibets Stolestader. Og selv om jeg ikke kan se det, vil jeg vide, at det er der.

Og jeg vil sidde med en brændende Trang til at skære det over, at rive det i Stumper og Stykker.

(Frit Vidnesbyrd.)

Döfvet, käs mit frie Tilbud til dig og alle!

Jeg sender frit pr. Post, aldeles uden nogen Bekostning til alle Kvinder i Verden min Selvbehandling i Hjemmet for Sygdomme, specielle for vort Kjön, *tilligemed en Bog med fuldständige Oplysninger* om mit eget Tilfälde. I kan kurere eder selv i Hjemmet uden Lägehjelp. Det koster eder intet at forsöge det, og hvis I da beslutter eder til at fortsätte, saa vil det kun koste eder omtrent tolv Cents om Ugen. Det vil ikke hindre eder i eders Arbeide. Jeg har det ikke til Salg, men bortgiver denne Präparation frit for 10 Dages Behandling. Det helbreder alle, gamle og unge, og hvis De har en Fornemmelse af Nedtrykthed, af en overhängende Fare, Smerter i Ryggen eller Maven, en krybende Fölelse langs Rygraden, Trang til at gräde ofte, Blussen, Träthed, eller om De har Leucorrhœa (Hvide Flod), Forandring i Leie eller Nedfalden af Livmoderen, formeget eller forlidt eller smertefuld maanedelig Renselse, Tumors eller Växt i Maven, da tilskriv MRS. M. SUMMERS, Notre Dame, Ind., for fri Hjemmekur. Tusinder foruden mig selv er blevne helbredede derved.

Til Mödre, som har Dötre, vil jeg meddele en simpel Kur, som helbreder Hvide Flod og smertefuld eller uregelmässig maanedlige Renselser hos unge Piger. Det vil spare eder for Uro og Penge og spare eders Dötre Ydmygelsen af at fortälle sit Tilfälde for andre. Helbred og et smukt Udseende er Resultatet af at bruge Midlet.

Hvor i end lever, kan jeg henvise eder til velbekjendte Kvinder i eders egen Stat eller County, som kjender dette Lägemiddel, og som **med Gläde vil fortälle** andre Lidende, at dette Hjemmemiddel **virkelig kurerer alle sygelige Tilstande** i vor ömfindlige kvindelige Organisme og at det gjör Kvinderne raske. Det sändes i blankt Omslag. Meddel det til Deres Veninder og skriv til os i dette Sprog.

MRS. REV. P. ELJENHOLM, Kane, Pa., skriver: "Jeg vil herved meddele Dem, at Deres Mediciner har gjort mig frisk, og de er, saavidt jeg ved, de bedste Mediciner for Underlivslidelser. Jeg skal gjerne anbefale dem til alle, da de koster saa lidet og sparer saa megen Lidelse."

MRS M. SUMMERS, BOX D., NOTRE DAME, INDIANA.

Den gamle, berømte Lægeanstalt

N. ROSENBERG CO.,

Dr. C. P. FRIESE, Medical Sup't.

er den eneste skandinaviske Lægeanstalt i Amerika som gjør Behandling af **kroniske og private** Sygdomme til specielt Fag og brevvexler med norske og danske Patienter **paa deres eget Sprog.**

Private og nervøse Sygdomme

foraarsagede af Ungdoms-Ubesindigheder, **unaturlige Vaner** med alle deres forfærdelige Følger, saasom **Slappelse, Tab af Livskraft, uskikket til Forretning, Nyre- og Blæresygdomme,** svag Ryg o. s. v., behandles hurtigt, omsorgsfuldt, billigt og i **dybeste Taushed** med sikre og paalidelige Medicineer, **specielt prepareret** for hver Patient. Medicineer sendes overalt.

Ungdommens Raadgiver,

en af os udgivet Bog paa 48 Sider, omhandler **Livets Hemmeligheder, Ægteskabet, mange Slags Sygdomme og deres Følger** o. s. v., og burde læses af enhver ung Mand. Sendes frit i forseglet Omslag til enhver, som paa et Postkort eller i Brev sender sin Adresse til

N. ROSENBERG CO., 80 Dearborn St., D 9 ; CHICAGO, ILL.

EUREKALOL
ITCH-ECZEMA CURED.

IKKE NOGET, der vil CURERE ALT, men en speciel Recept, brugt med Held over 30 Aar, foreskreven af Dr. Burgess en af London bedste Hudsyge-Specialister.

EURECALOL ECZEMA CUREN er det berømte Lægemiddel, garanteret til hurtig at lindre og fuldstændig kurere enhver Sygdom i Hud eller Skalp. Det er absolut antiseptisk og sp redræbende. Tusinder af Vidnesbyrd om dets Fortræffelighed.

SPILD IKKE Deres Tid og Penge paa "Kurerer alt". De gør absolut intet godt.

Skriv straks til os efter vor berømte EUREKALOL ECZEMA CURE. Det vil fortælle Historien mere overbevisende end Sider af Argumenter. Pris postpaid, 50c og $1.00.

LID IKKE under disse torturfulde PILES. En Anvendelse af den berømte EUREKALOL PILE CURE vil give øjeblikkelig Lindring. Pris postpaid, 50 Cents.

THE EUREKALOL REMEDY CO., 1197 BERGEN STREET, BROOKLYN, N. Y.

Fountain Pen...

Vi har længe søgt at skaffe en god Fountain Pen til en rimelig Pris. Vi tror vi har opnaaet dette i

Diamond Point Pen.

Denne Fountain Pen er garanteret af Diamond Point Pen Co., 102 Bukman St., New York City, og kan sendes til dem, om den ikke er tilfredsstillende. Ved at købe i større Partier kan vi sælge denne Fountain Pen for 96c. frit tilsendt. En Garantiseddel medfølger hver Pen. Vi sender den i en Æske med Anvisning og „Filler".

DANISH LUTHERAN PUBLISHING HOUSE,
BLAIR, NEBR.

Denne Fountain Pen har en 14 Karat Guld Pen.
Frimærker modtages som Betaling.
Send for denne Fountain Pen med det samme.
Hurtig Expedition af Bestillinger. En lille Fortjeneste men en stor Omsætning ventes.

Er De bekendt med "20th Century Pastor"?

The "20th Century Pastor" er et uafhængigt Maanedsblad paa 56 Sider, som virker udelukkende i kristelige Arbejderes Interesse.

Dersom De ikke allerede er Subskribent, da send os 25 Cents for 4 Maaneders Prøve. De vil blive tilfreds. Regulær Pris $1.00 aarlig.

Adresse:
20th Century Pastor, 2366 E. Dauphin St., Philadelphia, Pa.

Döfhed og Katarrh helbredet

MEN IKKE FØR "ACTINA" BLEV OPDAGET.

95 af 100 Tilfælde af Døvhed, kommet til vor Kundskab, er Resultaterne af kronisk Katarrh i Halsen eller Mellemøret. Luftvejene bliver tilstoppede af katarrhalske Afsondringer, som standser de vibrerende Bens Bevægelser. Indtil disse Afsondringer er bortfjernet er ingen Helbredelse mulig. Det indre Øre kan ikke naaes gjennem Sondering eller Sprøjtning; deraf kommer det at Øjenlæger og Læger ikke kan helbrede. Øretrommer er værre end unyttige. At der er en videnskabelig Kur for Katarrh bevises hver Dag ved Brugen af Actina. Den Dampstrøm, som skabes i Actina og gaar gjennem de eustakiske Rør ind i Mellemøret, opløser de katarrhalske Afsondringer paa sin Vej gjennem Tuberne, og løsner, Benene (Hammer, Ambolt og Stigbøjle) i det indvendige Øre, saa at de bliver modtagelige for de mindste Lydvibrationer. Actina har aldrig undladt at kurere Summen for Ørene. Vi har kjendt Folk, der i Aarevis har lidt at denne ubehagelige Fornemmelse, som er blevne helbredede paa 3 Uger ved Brugen af Actina. Actina helbreder ogsaa Asthma, Bronkitis, saar Hals, svage Lunger, Forkølelse og Hovedpine, som alle direkte eller indirekte kommer af Katarrh. Actina sendes portofrit paa Prøve. Skriv til os om Deres Tilfælde. Vi giver Raad frit og bestemte Beviser for Helbredelse. Prof. Wilsons 100 Sider "Dictionary of Disease" frit. Tilskriv New York and London Electric Association, Dept. 258 C, 929 Walnut Street, Kansas City, Mo.

FRU OLSEN'S

TRADE MARK.

Værdifulde Salve.

Brugsanvisning. Smør lidt paa linnedlap og læg paa saaret. Sælges hos

Fru Olsen,
No. 97 West 20th Street, Bayonne, N. J.

PRIS 25c.

Fru Olsen's Salve er udmerket for brandsaar, bylder, gamle saar, eczema, skjoegsop, saar brysvorter og frostbit alle andre hudsygdomme. Sporg din Aboteker at sende for dig tog inger anden.

Til enhver, som indsender 25 cents Frimærker, vil vi sende Salven frit.

Mrs. Olsen's Linnement,

er en sikker Kur for Rheumatisme, svulne Fodder, etc. Linnement Sælges has Fru Olsen blat Sende **$1.00** og vi vil sende det til dem.

Alter-Malerier - -

og andre Kunstmalerier, som Portrætter, Blomster samt Landskabs- og Marine-Scener osv., udført smukt og billigt. Bedste og fineste importerede Farver. (Tube Colors) og prepated canvas benyttes. - - Bestillinger modtages paa Tegninger til Alterrammer osv. H. JENSEN,
522, Broadway, Council Bluffs, Iowa.

PREMIUM SCALES OF THE WORLD

For Hø, Korn, Kreaturer, Kul o. s. v.

Steel Frame og Royal Scale Bed

Officiel Kreaturvægt ved Worlds Fair Chicago 1893 ligesaa ved Trans-Mississippi-Udstillingen i Omaha 1898-99. Bedste og billigste paalidelige U.S. Standard Vægt, der er lavet. Mange nyttige Artikler for Farmere til wholesale-Pris. Katalog, Priser m. v. frit.

CHICAGO SCALE COMPANY,
92, 294, 296 Jackson Bld., Chicago, Ill.